

MVCRX09BYZ82
prvotní identifikátor

MINISTERSTVO VNITRA
Odbor azylové a migrační politiky
Nad Štolou 936/3
P. O. BOX 21
170 34, Praha 7

Č.j.: MV-119516-2/OAM-2026

Praha, 17.09.2026

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen „MV“), odbor azylové a migrační politiky, jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), posoudil žádost o poskytnutí informací, kterou dle § 14 tohoto zákona dne 21. července 2026 podal pan xxxxxxxxx prostřednictvím datové schránky. Prostřednictvím svého dotazu pan Kočovský žádal o informace ohledně cestování v rámci Schengenského prostoru na vízum za účelem strpění na území.

Žádost o poskytnutí informací ze dne 21. 07. 2026 se dle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím o d m í t á ve všech bodech, a to s odkazem na § 2 odst. 4 tohoto zákona.

Odůvodnění:

Dne 21. července 2026 byla prostřednictvím datové schránky povinnému subjektu doručena žádost o poskytnutí informací, podaná dle § 14 zákona o svobodném přístupu k informacím, jejímž prostřednictvím výše uvedený žadatel žádá poskytnutí níže uvedené informace:

„[...]“

Dovoluji si tedy zdvořile požádat o poskytnutí informací ve vztahu k následující modelové situaci. Cizinec je státním příslušníkem Ukrajiny, který pobývá na území České republiky na základě platného víza za účelem strpění pobytu na území. Disponuje platným cestovním pasem vydaným Ukrajinou, ve kterém je vylepen platný vízový štítek typu D/SD/91, vydaný Českou republikou s dobou platnosti do roku 2027 a s počtem vstupů označeným jako MULT. Cizinec zamýšlí krátkodobě vycestovat z území České republiky do jiného členského státu Schengenského prostoru, konkrétně například do Chorvatské republiky, a to výhradně za účelem krátkodobého turistického pobytu (dovolené), po jehož skončení hodlá opětovně vycestovat zpět na území České republiky a pokračovat zde ve svém pobytu na základě výše uvedeného víza.

Vzhledem k nastíněné situaci si dovoluji požádat o poskytnutí informací k následujícím dotazům:

- 1. Opravňuje platné vízum typu D/SD/91, vydané Českou republikou za účelem strpění pobytu na území, jeho držitele ke krátkodobému cestování do ostatních členských států Schengenského prostoru?*
- 2. Pokud ano, vztahuje se toto oprávnění na všechny členské státy Schengenského prostoru, nebo existují státy či jiné výjimky, na které se toto oprávnění nevztahuje?*
- 3. Je držitel výše uvedeného víza oprávněn vycestovat například do Chorvatské republiky za účelem krátkodobého turistického pobytu a následně se vrátit zpět na území České republiky, aniž by bylo třeba získat další vízum nebo jiné pobytové oprávnění?*

4. *Jaká omezení případně z tohoto typu víza vyplývají ve vztahu k cestování do ostatních států Schengenského prostoru, zejména pokud jde o maximální přípustnou délku pobytu, účel pobytu nebo splnění dalších podmínek vstupu?*
5. *Má opuštění území České republiky a následný návrat na její území jakýkoliv vliv na další oprávnění cizince pobývat na území České republiky na základě uvedeného víza za účelem strpění pobytu na území?*
6. *6. Dovolují si současně požádat o sdělení konkrétního právního základu, z něhož vyplývají odpovědi na výše uvedené otázky, zejména o uvedení příslušných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 (Schengenský hraniční kodex), nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 (Vízový kodex), případně dalších použitelných právních předpisů Evropské unie, metodických pokynů či závazných výkladových stanovisek, z nichž Ministerstvo vnitra při posuzování této otázky vychází.*

[...]"

Má-li povinný subjekt při projednání předmětné žádosti postupovat v mezích zákona o svobodném přístupu k informacím, podle kterého je tato žádost podána, musí brát ohled na ustanovení § 2 odst. 4 tohoto zákona, podle něž se *povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*

Ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. je třeba vykládat rovněž s ohledem na skutečnost, že účelem informační povinnosti není poskytování individuálního právního poradenství ani předběžné posuzování právních důsledků konkrétního jednání žadatele či jiné osoby. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 107/2011-70, uvedl, že toto ustanovení má chránit povinné subjekty před žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci nebo o provedení právního výkladu:

„[18] Jak uvedl Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010 – 86, ve věci Oživení, o. s. (publ. pod č. 2128/2010 Sb. NSS), ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím upravuje tři samostatné okruhy situací. Jejich jednotícím prvkem je, že se týkají žádosti o informace, které dosud neexistují a povinný subjekt by je musel teprve vytvořit, aby mohl žádosti vyhovět (shodně viz Furek, A. – Rothanzl, L. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. Praha: Linde, 2010, s. 57).

*[19] Ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba vykládat dle jeho účelu, jímž je bránit povinné subjekty před tím, aby se na ně žadatelé v režimu uvedeného zákona obraceli s **žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci, provedení právního výkladu, vytvoření či obstarání nové informace, již povinný subjekt nedisponuje a není povinen jí disponovat** apod. (viz rozsudek ve věci Oživení, cit. v bodě [18] shora).“*

Body 1 až 5 žádosti přitom nesměřují pouze ke zpřístupnění již existujícího dokumentu nebo zaznamenaného údaje. Žadatel po povinném subjektu požaduje, aby posoudil právní postavení držitele konkrétního typu víza, vyhodnotil přípustnost zamýšlené cesty do jiného státu Schengenského prostoru, určil podmínky takové cesty a předem se vyjádřil k jejím možným následkům pro další pobyt cizince na území České republiky. Takové posouzení se svou povahou blíží individuální právní radě, na jejímž základě by měla dotčená osoba rozhodnout o svém budoucím jednání.

Výsledek takového posouzení navíc nemůže být formulován bez zohlednění konkrétních okolností daného případu, zejména obsahu a platnosti příslušného vízového dokladu, osobní situace jeho držitele, okolností zamýšlené cesty a podmínek vstupu uplatňovaných příslušnými orgány. Povinný subjekt však v řízení podle zákona č. 106/1999 Sb. nevede řízení o individuálním oprávnění dotčené osoby vycestovat ani není oprávněn předem závazně posuzovat, jak budou její situaci hodnotit orgány jiného státu.

Zákon o svobodném přístupu k informacím ukládá povinnému subjektu zpřístupňovat existující zaznamenané informace o jeho činnosti. Nezakládá však obecnou povinnost poskytovat žadatelům právní konzultace, doporučovat jim určitý postup ani přebírat odpovědnost za posouzení právních rizik jejich budoucího jednání. Jak uvedl Nejvyšší správní soud, účelem § 2 odst. 4 je zabránit tomu, aby se žadatelé v režimu tohoto zákona domáhali zaujetí stanoviska v konkrétní věci, právního výkladu nebo vytvoření informace, kterou povinný subjekt nemá a není povinen mít.

Na uvedeném závěru nic nemění ani případné tvrzení, že žadatel předložil pouze modelovou situaci. Pro posouzení žádosti podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. není rozhodující, zda se dotaz výslovně vztahuje ke konkrétní jmenovitě určené osobě, ale zda žadatel požaduje poskytnutí již existující zaznamenané informace, nebo zda má povinný subjekt určitý názor či právní závěr teprve vytvořit. Také zodpovězení hypoteticky či modelově formulovaného dotazu může vyžadovat provedení právního výkladu, podřazení popsání skutkového stavu pod příslušná ustanovení právních předpisů a formulování závěru o právních následcích budoucího jednání.

V nyní posuzovaném případě nejsou body 1 až 5 žádosti omezeny na dotaz na obecné znění právní úpravy. Žadatel požaduje, aby povinný subjekt posoudil, zda držitel konkrétního typu víza může vycestovat do jiného členského státu, za jakých podmínek tak může učinit, zda se může vrátit na území České republiky a jaké právní důsledky může mít vycestování pro jeho další pobyt. Jde tedy o žádost o předběžné vyhodnocení právních následků určitého, byť modelově popsaného budoucího jednání.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 107/2011-70, uvedl, že účelem § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. je chránit povinné subjekty před žádostmi o „zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci“ a o provedení právního výkladu. Skutečnost, že žadatel situaci označí za modelovou, proto sama o sobě nemění materiální povahu jeho požadavku. Povinný subjekt by i v takovém případě musel vytvořit nové právní stanovisko použitelné jako rada pro budoucí jednání, nikoli pouze zpřístupnit informaci, kterou již má zaznamenanou.

Ani bod 6 proto v tomto rozsahu nesměřuje k poskytnutí informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., ale k vytvoření nové právní analýzy, a žádost se proto odmítá podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 4 tohoto zákona.

Na základě zásady vstřícnosti veřejné správy, jak ji definuje § 4 odst. 1 správního řádu, povinný subjekt přesto sděluje následující:

Ad 1: Možnost krátkodobého cestování do ostatních států Schengenu na základě víza D/SD/91.

Podle § 51 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. dlouhodobé vízum po dobu své platnosti opravňuje cizince ke vstupu a pobytu na území České republiky a k vycestování z území, pokud zákon nestanoví jinak.

Oprávnění ke krátkodobému pohybu v ostatních státech Schengenského prostoru vyplývá zejména z čl. 21 odst. 2a Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Podle tohoto ustanovení se právo volného pohybu stanovené v čl. 21 odst. 1 vztahuje rovněž na držitele platného dlouhodobého víza vydaného některým ze schengenských států. Držitel takového víza může pobývat na území ostatních schengenských států nejvýše 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů. Délku pobytu je možné ověřit v tzv. [Schengenské kalkulačce](#).

Ad 2: Územní rozsah platnosti víza a případné výjimky pro některé schengenské státy.

Oprávnění se zásadně vztahuje na všechny ostatní státy Schengenského prostoru, tedy včetně Chorvatské republiky.

Neexistuje obecná výjimka, podle níž by dlouhodobé vízum vydané Českou republikou nebylo použitelné pro krátkodobý turistický pobyt v některém konkrétním schengenském státě. Vstup nebo pobyt však může být v individuálním případě omezen, pokud cizinec nesplňuje podmínky vstupu, je vůči němu veden záznam pro účely odepření vstupu nebo představuje hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo mezinárodní vztahy některého členského státu.

Ad 3: Možnost turistické cesty do Chorvatska a návratu do České republiky bez dalšího víza.

Ano. Za předpokladu, že vízum i cestovní pas zůstávají platné a jsou splněny ostatní podmínky pobytu, může jeho držitel krátkodobě vycestovat do Chorvatské republiky za turistickým účelem a následně se vrátit do České republiky, aniž by potřeboval další krátkodobé vízum nebo chorvatské pobytové oprávnění.

Ad 4: Omezení cestování, zejména délka a účel pobytu a další podmínky vstupu.

Držitel platného dlouhodobého víza se může podle čl. 21 odst. 2a ve spojení s odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody pohybovat na území ostatních členských států nejvýše 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů. Musí přitom disponovat platným cestovním dokladem, být schopen odůvodnit účel a podmínky zamýšleného pobytu a prokázat dostatečné prostředky k pobytu a návratu. Současně nesmí představovat hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo mezinárodní vztahy některého členského státu ani být uveden na vnitrostátním seznamu osob, jimž má být odepřen vstup. Uvedené podmínky vyplývají z čl. 21 odst. 1 Úmluvy ve spojení s čl. 6 odst. 1 nařízení (EU) 2016/399.

Oprávnění podle čl. 21 Úmluvy k provedení Schengenské dohody umožňuje krátkodobý pobyt, například za účelem turistiky nebo návštěvy. Samo o sobě nezakládá právo v jiném členském státě pracovat, dlouhodobě pobývat nebo se tam usadit.

Ad 5: Vliv vycestování a návratu na platnost víza a další pobyt v České republice.

Samotné opuštění území České republiky za účelem cesty do jiného schengenského státu nemá automaticky za následek zánik platnosti víza.

Pokud cizinec opustí celé území Schengenského prostoru, platnost víza za účelem strpění pobytu zanikne přímo ze zákona podle § 62 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. Na základě takto zaniklého víza by již nebylo možné opětovně vstoupit do České republiky ani pokračovat v pobytu na jeho základě.

Toto se týká všech víz za účelem strpění s výjimkou víz udělených podle § 33 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. osobám bez státní příslušnosti (§ 62 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb.) a těm kterým bylo uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. a § 33 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. z důvodu ozbrojeného konfliktu na Ukrajině (§ 6 odst. 8 zákona 65/2022 Sb.)

Jde-li o vízum za účelem strpění z důvodu uvedeného v § 58a zákona o dočasné ochraně, to také vycestováním z území států Schengenského prostoru zaniká, protože ve smyslu § 58a odst. 4 zákona o dočasné ochraně má držitel tohoto víza stejné postavení jako držitel dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území.

Ad 6: Právní, metodický a výkladový základ uvedených odpovědí.

Vizte odpovědi na předcházející otázky

Poučení:

Dle ustanovení § 16 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, lze proti tomuto rozhodnutí prostřednictvím povinného subjektu podat odvolání k nadřízenému orgánu, resp. k ministru vnitra. Dle ustanovení § 83 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 20 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím činí odvolací lhůta 15 dnů a počítá se ode dne následujícího po oznámení rozhodnutí.

Mgr. et Mgr. Pavla Novotná
ředitelka odboru